

[Indenrigsministeren.]

toxikologiske undersøgelser med hensyn til levnedsmiddeltilsætning og lignende bør gennemføres. Uenigheden vedrører kun spørgsmålet om, hvorvidt der inden for levnedsmiddelinstitutets rammer bør oprettes et institut for levnedsmiddeltoksikologi, eller om undersøgelserne kan foretages på bestående institutioner på billigere måde.

Jeg vil i denne forbindelse understrege, at bl. a. det farmakologiske institut ved Københavns universitet i sin tid svarede det udvalg, der afgav betænkning i oktober 1955, at det var ude af stand til at påtage sig denne opgave. Endvidere vil jeg fremhæve, at professoren i farmakologi og toksikologi ved den kgl. veterinær- og landbohøjskole var medlem af udvalget, og at han ikke har gjort den opfattelse gældende, at det ville være hensigtsmæssigt at knytte de toxikologiske undersøgelser til den afdeling, han er chef for.

Jeg skal endvidere henvise til, at formanden for landbrugsministeriets giftævn, professor Poul Bonnevie, har oplyst, at levnedsmiddelinstitutet, specielt dets toxikologiske laboratorium, vil være nødvendigt for giftævnets fortsatte virksomhed, særlig med henblik på at undersøge, om de stærkt virkende midler til bekæmpelse af ukrudt og skadedyr kan formodes at medføre fare for forbrugerne af levnedsmidler. Professor Bonnevie har endda understreget nødvendigheden af, at der foretages toxikologiske undersøgelser her i landet, fordi vore klimatiske forhold, jordbundsforhold o. s. v. afviger fra forholdene i de lande, hvor tilsvarende forsøg er gjort.

Fra Danmarks farmaceutiske højskole, hvortil folketingsudvalgets mindretal kunne tænke sig at henlægge de toxikologiske undersøgelser, har jeg endvidere efter lovforslagets anden behandling i folketinget modtaget en erklæring, hvori det bl. a. siges, at toksikologi ikke indgår som fag i højskolens undervisning, og at sådanne undersøgelser ikke foretages på højskolen, idet lokale forhold, personaleforhold og apparatur samt

de indarbejdede arbejdsmetoder ikke er tilrettelagt med hensyn til denne specielle disciplin. Det siges endelig, at højskolens muligheder for udførelse af bekostelige eksperimentelle undersøgelser er yderst begrænsede og slet ikke tillader systematiske forsøg af denne art.

Jeg mener at kunne konstatere, at de mange velmente forslag om at lade undersøgelserne foregå på bestående laboratorier ikke er gennemførlige, og det undrer mig, at det er blevet hævdet, at en spredning af sådanne undersøgelser på forskellige laboratorier kunne være hensigtsmæssig. Disse undersøgelser er i udpræget grad et speciale, som kun få behersker, og som må forudsættes indarbejdet ved en særlig uddannelse for de medarbejdere, der skal beskæftige sig hermed.

I modsætning til bestemmelserne om de toxikologiske undersøgelser forudsætter lovforslaget, at de kemiske kontrolundersøgelser af, hvilke stoffer der forekommer i levnedsmidler, netop i betydeligt omfang henlægges til stadsdyrlægernes bestående laboratorier. Det viser, synes jeg, at de sagkyndige, der står bag forslaget, netop har overvejet, på hvilke punkter man med rimelighed kunne decentralisere, og på hvilke punkter centralisering var påkrævet.

I kritikken af lovforslaget er der fremsat formodninger om de besparelser, der kunne opnås, hvis man fulgte de af mindretallet i folketingsudvalget antydede forslag om at henlægge de toxikologiske undersøgelser til andre bestående institutioner. Forholdet er imidlertid det, at der fra alle sider har været enighed om at gennemføre planen om et centrallaboratorium for levnedsmiddelkontrol, hvori indgår statens vitaminlaboratorium og statens praktiske sundhedsmæssige undersøgelser samt litteraturtjenesten. Der må som tidligere fremhævet skaffes plads til vitaminlaboratoriet og statens praktiske sundhedsmæssige undersøgelser, da arbejds-tilsynet bl. a. forbyder benyttelse af de nuværende lokaler som farlige for personalets sikkerhed, og det nye laboratorium for ke-